

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 46/2023-13

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu Jany Baricovej a sudcov Rastislava Kaššáka (sudca spravodajca) a Miloša Maďara v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ], zastúpeného advokátskou kanceláriou JUDr. Dušan Jovankovič, advokát s. r. o., proti rozsudku Okresného súdu Bratislava I č. k. 10 Cpr 3/2015-505 z 8. septembra 2021 a proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave č. k. 7 CoPr 1/2022-545 z 26. októbra 2022 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľa a skutkový stav veci

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručenou Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) 4. januára 2023 domáha vyslovenia porušenia základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) rozsudkom Okresného súdu Bratislava I (ďalej len „okresný súd“) č. k. 10 Cpr 3/2015-505 z 8. septembra 2021 (ďalej aj „napadnutý rozsudok okresného súdu“) a rozsudkom Krajského súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) č. k. 7 CoPr 1/2022-545 z 26. októbra 2022 (ďalej aj „napadnutý rozsudok krajského súdu“). Navrhuje napadnuté rozhodnutia zrušiť a vec vrátiť okresnému súdu na ďalšie konanie a priznať mu náhradu trov vzniknutých v konaní pred ústavným súdom.

2. Z ústavnej sťažnosti a obsahu pripojených napadnutých rozhodnutí vyplýva, že v konaní vedenom okresným súdom pod sp. zn. 10 Cpr 3/2015 sa sťažovateľ v procesnom postavení žalobcu domáhal proti žalovanému [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] (ďalej len „žalovaný“), určenia neplatnosti skončenia pracovného pomeru výpoveďou a určenia, že pracovný pomer založený pracovnou zmluvou zo 16. apríla 2013

naďalej trvá, a zároveň priznania nároku na náhradu mzdy z titulu neplatne skončeného pracovného pomeru.

3. Napadnutým rozsudkom okresný súd žalobu sťažovateľa zamietol v celom rozsahu a žalovanému priznal proti sťažovateľovi nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %. Na základe vykonaného dokazovania dospel k záveru, že žalovaný postupoval vo vzťahu k prerokovaniu skončenia pracovného pomeru so sťažovateľom v zmysle § 74 Zákonníka práce, ako aj v zmysle kolektívnej zmluvy. Konajúci súd mal preukázané, že sťažovateľ prestal na základe posudku o psychickej pracovnej spôsobilosti, vypracovaného dopravnou psychologičkou [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ] spĺňať predpoklady na výkon práce vodiča električky v zmysle pracovnej zmluvy. Uvedené závery posudku o psychickej pracovnej spôsobilosti boli následne ako správne vyhodnotené aj súdom ustanoveným znalcom. Okresný súd konštatoval, že nemohol prihliadnuť na obsah znaleckého posudku [REDAKOVANÉ], vypracovaného na žiadosť sťažovateľa, pretože uvedená psychologička neskôr jednoznačne uviedla, že sťažovateľ ju pri psychologickom vyšetrení zavádzal a uvádzal nepravdivé údaje. Vzhľadom na to, že žalovaný skončil pracovný pomer so sťažovateľom platne, okresný súd jeho žalobu zamietol v celom rozsahu.

4. O odvolaní sťažovateľa rozhodol krajský súd napadnutým rozsudkom, ktorým rozsudok okresného súdu potvrdil ako vecne správny podľa § 387 ods. 1 Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“) a žalovanému priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu. Skutkový stav zistený okresným súdom považoval odvolací súd za dostatočný a jeho prijaté právne závery za správne, pričom uplatnené odvolacie námietky sťažovateľa vyhodnotil ako nedôvodné.

II.

Argumentácia sťažovateľa

5. Sťažovateľ v podanej ústavnej sťažnosti nasmerovanej proti napadnutým rozhodnutiam všeobecných súdov v podstatnom opakuje svoje námietky uplatnené v odvolaní podanom proti rozsudku okresného súdu týkajúce sa neprerokovania skončenia jeho pracovného pomeru výpoveďou s odborovou organizáciou pôsobiacou u žalovaného a nepreukázania existencie akéhokoľvek výpovedného dôvodu. Zastáva názor, že okresný súd vydal arbitrárne rozhodnutie, pretože na základe vykonaných dôkazov dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam a nesprávne právne vec posúdil. Ďalej okresnému súdu vytýka, že sa relevantne nevysporiadal so znaleckým posudkom [REDAKOVANÉ] spochybňujúcim existenciu výpovedného dôvodu. Námietku nesprávneho právneho posúdenia veci sťažovateľ formuluje aj vo vzťahu k napadnutému rozsudku krajského súdu, ktorý mu podľa jeho názoru rovnako ako okresný súd odňal právo konať pred súdom, čím porušil jeho základné právo na súdnu ochranu a tiež právo na spravodlivé súdne konanie.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

III.1. K porušeniu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým rozsudkom okresného súdu:

6. Pokiaľ ide namietané porušenie označených práv sťažovateľa napadnutým rozsudkom okresného súdu, ústavný súd poukazuje na princíp subsidiarity zakotvený v čl. 127 ods. 1 ústavy, z ktorého vyplýva, že právomoc ústavného súdu je daná iba vtedy, ak o ochrane základných práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

7. Z obsahu ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že napadnutý rozsudok okresného súdu bol predmetom prieskumu zo strany krajského súdu na základe odvolania podaného sťažovateľom, o ktorom krajský súd rozhodol napadnutým rozsudkom. Pre rozhodnutie ústavného súdu je teda podstatné, že existoval „iný súd“, na ktorý poukazuje čl. 127 ods. 1 ústavy, čo vylučuje právomoc ústavného súdu na prieskum ústavnou sťažnosťou prezentovaného porušenia základných práv napadnutým rozsudkom okresného súdu.

8. Na základe uvedeného ústavný súd odmietol ústavnú sťažnosť v časti smerujúcej proti rozsudku okresného súdu podľa § 56 ods. 2 písm. a) zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) z dôvodu nedostatku právomoci na jej prerokovanie.

III.2. K porušeniu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým rozsudkom krajského súdu:

9. Sťažovateľ v ústavnej sťažnosti namieta porušenie svojich práv garantovaných ústavou a dohovorom aj napadnutým rozsudkom krajského súdu, ktorý, rozhodujúc o odvolaní sťažovateľa ako žalobcu, potvrdil napadnutý rozsudok okresného súdu ako vecne správny. Vo vzťahu k predmetnému rozsudku sťažovateľ napriek kvalifikovanému právnenému zastúpeniu bez akejkoľvek konkrétnej argumentácie len stroho (v rozsahu jednej vety, pozn.) tvrdí, že odvolací súd mu odňal možnosť konať pred súdom a vec nesprávne právne posúdil, keď napadnutý rozsudok okresného súdu potvrdil ako vecne správny.

10. Napriek absencii relevantnej ústavnoprávnej argumentácie, ktorá by už sama osebe predstavovala dôvod na odmietnutie tejto časti ústavnej sťažnosti pre nesplnenie náležitostí ustanovených zákonom [§ 56 ods. 2 písm. c) zákona o ústavnom súde], ústavný súd konštatuje, že predstretá námietka odňatia možnosti konať pred súdom, ako aj námietka nesprávneho právneho posúdenia veci krajským súdom mohla byť sťažovateľom nepochybne uplatnená v rámci dovolania podaného podľa § 420 písm. f) CSP, ako aj podľa § 421 ods. 1 CSP v spojení s § 431 ods. 1 a 2 CSP, samozrejme, za splnenia predpokladov prípustnosti dovolania. To znamená, že napadnutý rozsudok krajského súdu bolo možné podrobiť prieskumu dovolacieho súdu.

11. Pri predbežnom prerokovaní ústavnej sťažnosti však ústavný súd dopytom na okresnom súde zistil, že sťažovateľ sa v súvislosti s namietaným porušením označených práv podľa ústavy a dohovoru napadnutým rozsudkom krajského súdu obrátil priamo na ústavný súd bez toho, aby proti nemu podal dovolanie.

12. Vzhľadom na to, že za danej situácie existovala možnosť domáhať sa ochrany práv prostredníctvom mimoriadneho opravného prostriedku (dovolania), ktorú sťažovateľ zastúpený kvalifikovaným právny zástupcom preukázateľne nevyužil, dospel ústavný súd k záveru o neprípustnosti podanej ústavnej sťažnosti smerujúcej proti rozsudku krajského súdu. Meritórne preskúmanie ústavnej sťažnosti ústavným súdom v situácii, keď sťažovateľ nevyužil prostriedok

ochrany svojich práv, ktorý mu zákon účinne poskytoval, teda nepodal dovolanie, hoci ho podať mohol a mal, by totiž bolo porušením princípu subsidiarity ako sťažnostného atribútu vzťahu medzi ústavným súdom a sústavou všeobecných súdov, na ktorom je založené rozhodovanie o sťažnostiach podľa čl. 127 ods. 1 ústavy (m. m. III. ÚS 562/2017, I. ÚS 196/2021).

13. Ústavný súd z týchto dôvodov odmietol ústavnú sťažnosť v tejto časti pre jej neprípustnosť podľa § 56 ods. 2 písm. d) zákona o ústavnom súde. Ako už totiž bolo uvedené, z čl. 127 ods. 1 ústavy vyplýva, že pred podaním ústavnej sťažnosti ústavnému súdu musí strana konania vyčerpať všetky riadne i mimoriadne opravné prostriedky, resp. iné prostriedky nápravy, ktoré sú pre ňu dostupné v konaní pred všeobecnými súdmi.

14. Pretože sťažovateľ v podanej ústavnej sťažnosti netvrdil, že dovolanie nepodal z dôvodov hodných osobitného zreteľa, neprichádzal do úvahy ani prípadný možný postup podľa § 132 ods. 3 zákona o ústavnom súde.

15. Vzhľadom na odmietnutie ústavnej sťažnosti ako celku sa ústavný súd ďalšími požiadavkami sťažovateľa uvedenými v petite nezaoberal, keďže ich posudzovanie je viazané na vyslovenie porušenia označených práv a slobôd, k čomu v tomto prípade nedošlo.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Bratislave (detašované pracovisko) 2. februára 2023

Jana Baricová
predsedníčka senátu